DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

11. januar 2007 *

I sag C-279/05,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 234 EF, indgivet af College van Beroep voor het bedrijfsleven (Nederlandene) ved afgørelse af 30. juni 2005, indgået til Domstolen den 11. juli 2005, i sagen

Vonk Dairy Products BV

mod

Productschap Zuivel,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne K. Lenaerts, J.N. Cunha Rodrigues, M. Ilešič (refererende dommer) og E. Levits,

* Processprog: nederlandsk.

generaladvokat: E. Sharpston
justitssekretær: fuldmægtig B. Fülöp,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 29. marts 2006,

efter at der er afgivet indlæg af:

— Vonk Dairy Products BV ved advocaat J.H. Peek

— Kongeriget Nederlandene ved H.G. Sevenster og M. de Mol, som befuldmægtigede

— Den Hellenske Republik ved I. Chalkias og S. Papaioannou, som befuldmægtigede

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved C. Cattabriga og M. van Heezik, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 7. juni 2006,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 16-18 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 3665/87 af 27. november 1987 om fælles gennemførelsesbestemmelser for eksportrestitutioner for landbrugsprodukter (EFT L 351, s. 1) og artikel 3, stk. 1, andet afsnit, i Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 2988/95 af 18. december 1995 om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser (EFT L 312, s. 1).

2 Anmodningen er blevet indgivet under en sag mellem Vonk Dairy Products BV og Productschap Zuivel (erhvervsorganisation for mejeriindustrien) vedrørende tilbagekaldelse og tilbagesøgning med en forhøjelse på 15% af en differentieret eksportrestitution, som sagsøgeren i hovedsagen havde modtaget.

Retsforskrifter

De fællesskabsretlige bestemmelser

Forordning nr. 3665/87

3 Artikel 1 i forordning nr. 3665/87 bestemmer:

»Denne forordning fastsætter, såfremt andet ikke er bestemt i særlige fællesskabsbestemmelser vedrørende visse produkter, de fælles gennemførelsesbestemmelser

for de ordninger med eksportrestitutioner, i det følgende benævnt restitutioner, der er fastsat i:

[...]

— artikel 17 i forordning (EØF) nr. 804/68 (mælk og mejeriprodukter)

[...]«

4 Samme forordnings artikel 4-6 har følgende ordlyd:

»*Artikel 4*

1. Uden at dette i øvrigt berører bestemmelserne i artikel 5 og 16, udbetales restitutionen kun, hvis der føres bevis for, at de produkter, for hvilke udførselsangivelsen er blevet antaget, senest 60 dage efter denne antagelse har forladt Fællesskabets toldområde i uforandret stand.

[...]

Artikel 5

1. Ud over at produktet skal have forladt Fællesskabets toldområde, er udbetalingen af restitutionen, uanset om den er differentieret eller udifferentieret, betinget af, at produktet [...] er indført til et tredjeland og i givet fald til et bestemt tredjeland senest tolv måneder efter antagelsen af udførselsangivelsen

a) når der er alvorlig tvivl om produktets faktiske destination [...]

[...]

I de i første afsnit omhandlede tilfælde anvendes artikel 17, stk. 3, og artikel 18.

Medlemsstaternes kompetente organer kan endvidere kræve, at der fremlægges yderligere bevismateriale til godtgørelse over for de kompetente myndigheder af, at produktet faktisk er bragt på markedet i det indførende tredjeland i uforandret stand.

Er der alvorlig tvivl om produkternes faktiske destination, kan Kommissionen anmode medlemsstaterne om at anvende bestemmelserne i stk. 1.

[...]

Artikel 6

Hvis et produkt, for hvilket udførselsangivelsen er blevet antaget, inden det forlader Fællesskabets toldområde, passerer igennem andre områder i Fællesskabet end den medlemsstat, på hvis område nævnte angivelse er blevet antaget, føres beviset for, at produktet har forladt Fællesskabets toldområde, ved fremlæggelse af den behørigt påtegnede original af det kontroleksemplar T [25], som omhandles i artikel 1 i forordning (EØF) nr. 2823/87.

[...]«

5 Det bestemmes i artikel 16 og 17 i forordning nr. 3665/87:

»*Artikel 16*

1. I tilfælde differentiering af restitutionssatsen efter destinationen underkastes betalingen af restitutionen de supplerende betingelser, der er fastlagt i artikel 17 og 18.

[...]

Artikel 17

1. Produktet skal være blevet indført i uforandret stand til det tredjeland eller til et af de tredjelande, for hvilke der er fastsat restitution, senest tolv måneder efter antagelse af udførselsangivelsen.

[...]

3. Produktet betragtes som værende indført, når toldformaliteterne for overgang til frit forbrug i tredjelandet er afsluttet.«

6 Samme forordnings artikel 18 indeholder en udtømmende liste over de bevisdokumenter, som eksportørerne skal fremlægge for at godtgøre, at varen har været genstand for alle toldformaliteterne for overgang til frit forbrug. Blandt de beviser, der kræves i denne bestemmelse, er en kopi af transportdokumentet.

7 Der er flere gange blevet gennemført ændringer til artikel 18 i den periode, hvori de faktiske omstændigheder i hovedsagen fandt sted, men disse har ingen indflydelse på hovedsagen.

8 Artikel 23 i forordning nr. 3665/87 har følgende ordlyd:

»1. Er forskuddet større end det beløb, der faktisk skal udbetales for den pågældende udførsel eller for en tilsvarende udførsel, godtgør eksportøren forskellen mellem disse to beløb forhøjet med 15%.

[...]«

Forordning nr. 2988/95

9 Artikel 1 i forordning nr. 2988/95 bestemmer:

»1. Med henblik på beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser vedtages der generelle regler for ensartet kontrol og for administrative foranstaltninger og sanktioner i forbindelse med uregelmæssigheder vedrørende fællesskabsretten.

2. Som uregelmæssighed betragtes enhver overtrædelse af en fællesskabsbestemmelse, som kan tilskrives en økonomisk beslutningstagers handling eller undladelse, der skader eller kunne skade De Europæiske Fællesskabers almindelige budget eller budgetter, der forvaltes af De Europæiske Fællesskaber, enten ved formindskelse eller bortfald af indtægter, der stammer fra de egne indtægter, der opkræves direkte for Fællesskabernes regning, eller ved afholdelse af en uretmæssig udgift.«

10 Artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 2988/95 har følgende ordlyd:

»Forældelsesfristen for retsforfølgning er fire år fra det tidspunkt, hvor den i artikel 1, stk. 1, omhandlede uregelmæssighed fandt sted. Der kan imidlertid i reglerne for bestemte sektorer fastlægges en kortere frist, som dog ikke kan være mindre end tre år.

Hvad angår vedvarende eller gentagne uregelmæssigheder regnes forældelsesfristen fra den dag, da uregelmæssigheden er ophørt. For de flerårige programmers vedkommende løber forældelsesfristen indtil programmets endelige afslutning.

[...]«

De nationale bestemmelser

11 Artikel 9 i den lov, der indeholder bestemmelser om ind- og udførsel af varer (Wet houdende een regeling op het gebied van de invoer en de uitvoer van goederen), af 5. juli 1962 (Stb. 1962, nr. 295), som ændret ved lov af 4. juni 1992 (Stb. 1992, nr. 422), bestemmer:

»1. Den kompetente minister kan tilbagekalde enhver tilladelse, restitution, støtte eller fritagelse, når de oplysninger, som er blevet fremlagt med henblik på opnåelsen heraf, viser sig at være fejlagtige eller ufuldstændige på dette punkt, således at anmodningen ville have givet anledning til en anden afgørelse, hvis de korrekte omstændigheder havde været fuldt ud kendte ved behandlingen af anmodningen.

2. Enhver støtte eller restitution, der er givet som led i gennemførelsen af en ordning, der er fastsat af et af De Europæiske Fællesskabers organer, kan ligeledes tilbagekaldes, såfremt der ifølge en bestemmelse, der er fastsat af et sådant organ, ikke kan gøres krav herpå.«

12 I henhold til artikel 1, 85 og 118 samt bilag I til bekendtgørelsen om ind- og udførsel af landbrugsvarer (Regeling in- en uitvoer landbouwgoederen) af 9. marts 1981 (Stcrt. 1981, nr. 50), som er vedtaget med hjemmel i artikel 11 i den i foregående præmis nævnte lov, har Productschap Zuivel kompetence til at tildele og ophæve restitutioner for ost.

Hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

13 I perioden 1988 til 1994 udførte sagsøgeren i hovedsagen 300 partier italiensk »pecorino«-ost om året til USA, svarende til 2 100 partier i alt.

14 I forbindelse med disse udførsler modtog selskabet fra sagsøgte i hovedsagen differentierede restitutioner i henhold til forordning nr. 3665/87, som blev endelige ved frigivelse af de stillede garantier, når sagsøgte i hovedsagen modtog de dokumenter, der godtgjorde, at varerne var overgået til frit forbrug i USA.

15 Restitutionsbeløbet for den omhandlede ost var højere ved udførsel til USA end til Canada.

16 Det fremgår af de sagsakter, der er fremlagt for Domstolen, at Algemene Inspectiedienst (generel kontroltjeneste, herefter »AID«) under Ministerie van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij (det nederlandske ministerium for landbrug, naturforvaltning og fiskeri) foretog en indledende undersøgelse vedrørende den i hovedsagen omhandlede udførsel af ost.

17 Da undersøgelsen viste visse uregelmæssigheder fra sagsøgeren i hovedsagens side, anmodede AID US Customs (de amerikanske toldmyndigheder) i New York om at indlede en administrativ undersøgelse af de pågældende udførsler i perioden fra 1988 til 1994.

18 Denne anden undersøgelse viste, at i den pågældende periode var 75 partier ost (dvs. ca. 1,47 mio. kg) næsten umiddelbart efter indførslen blevet genudført til Canada af Orlando Food Corporation, sagsøgeren i hovedsagens samarbejdspartner i USA. I de fleste tilfælde var modtageren National Cheese & Food Company, som er et selskab med hjemsted i Ontario. Samme undersøgelse viste ligeledes, at sagsøgeren i hovedsagens rolle ikke var begrænset til blot at eksportere de pågældende partier ost til USA, eftersom selskabet var vidende om den videre overførsel til Canada og også var impliceret i salget af osten i Canada. Endvidere havde der været korrespondance i denne forbindelse mellem sagsøgeren i hovedsagen og selskabet National Cheese & Food Company.

19 Efter denne undersøgelse indledte Officier van Justitie (anklagemyndigheden), Roermond (Nederlandene), en undersøgelse ved retten over for sagsøgeren i hovedsagen og dennes ansvarlige vedrørende dokumentsvig, idet anmodningerne om differentieret restitution formodentlig var udtryk for svig, fordi USA var nævnt som bestemmelsesland til fri omsætning, skønt visse partier ost blev sendt til Canada, hvor de blev afsat. AID anførte resultaterne af den første undersøgelse i et referat af 5. marts 1997.

20 Ved skrivelse af 18. september 1997 meddelte sagsøgte i hovedsagen sagsøgeren i hovedsagen, at det havde modtaget det i foregående præmis nævnte referat, og fremsendte samtidig en kopi af dette.

21 Ved afgørelse af 18. april 2001 trak sagsøgte i hovedsagen sine afgørelser om tildeling af restitution tilbage for så vidt angår de 75 omstridte partier, og krævede tilbagebetaling af et beløb på 2 795 841,72 NLG, svarende til forskellen mellem den differentierede restitution, som var gældende for henholdsvis USA og Canada, forhøjet med 15%.

22 Da sagsøgte i hovedsagen havde forkastet den klage, som sagsøgeren i hovedsagen havde indgivet over denne afgørelse, anlagde sagsøgeren i hovedsagen sag ved den forelæggende ret. Sagsøgeren i hovedsagen gjorde gældende, at selskabet opfyldte alle de betingelser, der er opstillet i artikel 4, artikel 17, stk. 3, og artikel 18 i forordning nr. 3665/87 for at opnå differentieret restitution for de omhandlede partier ost, og at den efterfølgende genudførsel af visse af partierne til Canada ikke havde nogen betydning for tildelingen af restitution. Selskabet har i denne forbindelse henvist til dom af 14. december 2000 (sag C-110/99, Emsland-Stärke, Sml. I, s. 11569), idet det var af den opfattelse, at sagsøgte i hovedsagen ikke havde godtgjort, at selskabet havde gjort sig skyldig i misbrug i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i denne dom. Sagsøgeren i hovedsagen er således af den opfattelse, at de i hovedsagen omhandlede restitutioner ikke er blevet udbetalt uretmæssigt, og at de er blevet endelige, efter at selskabet har fremlagt bevis for indførsel og overgang til frit forbrug i USA.

23 Sagsøgeren i hovedsagen har ligeledes anført, at der ikke er tale om en vedvarende eller gentagen uregelmæssighed, idet de fleste af de varepartier, som denne har udført til USA, ikke er blevet genudført, og selskabet har udledt heraf, at forældelsesfristen ikke er blevet afbrudt. Den retlige undersøgelse angik således dokumentsvig og ikke ophævelse eller tilbagesøgning af eksportrestitutioner. Ydermere er denne undersøgelse foretaget af andre myndigheder end sagsøgte i hovedsagen, således at undersøgelseshandlingerne ikke kan gælde som afbrydelse. Sagsøgeren i hovedsagen har tilføjet, at hverken referatet af 5. marts 1997 eller sagsøgtes skrivelse af 18. september 1997 præciserede, hvilke forhold sigtelserne vedrører.

24 Endelig har sagsøgeren i hovedsagen anført, at sagsøgte i hovedsagen ikke kunne basere beslutningen om at forhøje det beløb, der skulle tilbagebetales, med 15% på forordning nr. 3665/87, idet den differentierede restitution blev indført af rent politiske grunde.

25 Sagsøgte i hovedsagen er af den opfattelse, at der skal ske frifindelse. Sammenslutningen har anført, at det er afgørende for udbetaling af differentieret restitution, at de omfattede varer faktisk bliver bragt på markedet på bestemmelsesstedet. Det udledes heraf, at den omstændighed, at en vis mængde ost blev genudført til Canada, medfører tilbagebetalingen af den i hovedsagen omhandlede differentierede restitution. Med henvisning til dom af 31. marts 1993, Möllmann-Fleisch (sag C-27/92, Sml. I, s. 1701), finder sammenslutningen, at importdokumenterne alene udgør afkræftelige indicier for tildelingen af differentieret restitution i henhold til forordning nr. 3665/87. Sammenslutningen har således gjort gældende, at restitutionerne er blevet udbetalt uretmæssigt.

26 Hvad angår forældelsen har sagsøgte i hovedsagen gjort gældende, at afgørelsen af 18. april 2001, hvorved organisationen anmodede om tilbagebetaling, er afsagt inden for den i forordning nr. 2988/95 fastsatte frist. Den pågældende frist er ikke begyndt at løbe tidligere end den seneste udførselstransaktion, som i henhold til udførselsangivelsen fandt sted den 28. september 1994. Forældelsesfristen blev dernæst afbrudt i juli 1997 på foranledning af ransagningerne i forbindelse med rettens undersøgelse, samt den 18. september 1997, da referatet af 5. marts 1997 blev tilsendt sagsøgeren i hovedsagen.

27 College van Beroep voor het bedrijfsleven har derfor udsat sagen og forelagt Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Skal artikel 16 til og med 18 i forordning (EØF) nr. 3665/87, således som de var gældende på det her relevante tidspunkt, fortolkes således, at såfremt der efter

antagelse af indførselsdokumenterne endeligt er udbetalt differentierede restitutioner, kan en genudførsel af varerne, som viser sig efterfølgende, kun føre til, at restitutionerne er udbetalt uretmæssigt, såfremt der foreligger misbrug fra eksportørens side?

2) Såfremt spørgsmål 1 skal besvares benægtende, efter hvilke kriterier skal det afgøres, hvornår genudførsel af varer skal føre til det resultat, at endeligt udbetalte differentierede restitutioner er udbetalt uretmæssigt?

3) Efter hvilke kriterier skal det afgøres, om der er tale om vedvarende eller gentagne uregelmæssigheder som omhandlet i artikel 3, stk. 1, andet afsnit, i forordning (EF, Euratom) nr. 2988/95? Navnlig ønsker retten oplyst, om der er tale om en vedvarende eller gentagen uregelmæssighed, såfremt uregelmæssigheden vedrører en forholdsvis lille del af alle transaktioner i en bestemt periode, og de transaktioner, hvorved der er konstateret en uregelmæssighed, i alle tilfælde vedrører forskellige varepartier.«

Om de præjudicielle spørgsmål

Om det første spørgsmål

28 Med det første spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt afklaret, om det er nødvendigt med bevis for misbrug fra eksportørens side, for at det under en procedure med tilbagekaldelse og tilbagesøgning af differentieret eksportrestitution, som er endeligt udbetalt på grundlag af forordning nr. 3665/87, kan konstateres, at de pågældende restitutionsbeløb er uretmæssigt udbetalt.

29 Det skal indledningsvis bemærkes, at tildeling af differentieret restitution er underlagt alle de betingelser, der følger af forordning nr. 3665/87, og som dels er fastsat i artikel 4-6, dels i artikel 16-18. Det fremgår af de sagsakter, som er fremlagt for Domstolen, at sagsøgeren i hovedsagen formelt har opfyldt alle de betingelser, der fastsættes i forordningen, således at de omhandlede restitutioner er blevet endeligt udbetalt. Det fremgår særligt af forelæggelseskendelsen, at sagsøgte i hovedsagen ikke har gjort brug af den mulighed, der følger af artikel 5, stk. 1, litra a), fjerde afsnit, og artikel 18, stk. 2, i forordning nr. 3665/87, for, før de omhandlede restitutioner blev endeligt udbetalt, at anmode om supplerende beviser for, at de omhandlede varer faktisk var blevet bragt på markedet i importlandet.

30 Det skal bemærkes, at det følger af forelæggelseskendelsen, at beslutningen om at tilbagesøge restitutionerne ikke byggede på fejl i de importdokumenter, som sagsøgeren i hovedsagen havde fremsendt, men på den omstændighed, at visse partier ost blev genudført til et andet tredjeland næsten umiddelbart efter indførslen til USA.

31 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at anvendelsesområdet for Fællesskabets forordninger ikke kan udvides til at dække erhvervsdrivendes retsstridige transaktioner (dom af 11.10.1977, sag 125/76, Cremer, Sml. s. 1593, præmis 21, og Emsland-Stärke-dommen, præmis 51).

32 Konstateringen af, at de differentierede restitutioner, som er endeligt udbetalt i henhold til forordning nr. 3665/87, er udbetalt uretmæssigt, kræver således, når en del af de omhandlede varer næsten umiddelbart efter indførslen blev genudført til et andet tredjeland, at der fremlægges bevis for misbrug fra eksportørens side.

33 Et sådant bevis kræver for det første, at der foreligger sammenfald af objektive omstændigheder, hvoraf det fremgår, at det formål, som fællesskabsbestemmelserne forfølger, ikke er opnået, selv om betingelserne i disse bestemmelser formelt er

overholdt, for det andet, at der findes et subjektivt element, nemlig hensigt om at erhverve en ret efter fællesskabsbestemmelserne ved kunstigt at skabe de hertil krævede betingelser (jf. dom af 21.7.2005, sag C-515/03, Eichsfelder Schlachtbetrieb, Sml. I, s. 7355, præmis 39 og den deri nævnte retspraksis). Et sådant subjektivt element kan bl.a. godtgøres ved bevis for en hemmelig aftale mellem eksportøren, der drager fordel af restitutionen, og importøren af varerne i et andet tredjeland end importlandet.

34 Det påhviler den forelæggende ret at efterprøve, hvorvidt der foreligger faktiske omstændigheder, der udgør et sådant misbrug, hvilket skal ske i henhold til de nationale bevisregler, hvorved anvendelsen af national ret imidlertid ikke må begrænse fællesskabsrettens rækkevidde og virkning (Emsland-Stärke-dommen, præmis 54 og den deri nævnte retspraksis, samt Eichsfelder Schlachtbetrieb-dommen, præmis 40).

35 Den nederlandske regering har i denne forbindelse anført, at beviset for, at der foreligger misbrug i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i Emsland-Stärke-dommen, fra eksportørens side, alene skal føres i de tilfælde, hvor alle de formelle betingelser for tildeling af restitution er opfyldt, hvilket ikke er tilfældet i hovedsagen, idet de partier ost, som er blevet genudført til Canada, ikke er overgået til frit forbrug i USA, hvorfor betingelsen om overgang til frit forbrug i tredjelandet, som følger af artikel 17, stk. 3, i forordning nr. 3665/87, ikke er opfyldt.

36 Dette argument kan ikke tiltrædes. Det fremgår således for det første af denne doms præmis 29, at sagsøgeren i hovedsagen formelt har opfyldt alle de betingelser, der er fastsat i forordning nr. 3665/87 for tildeling af de i hovedsagen omhandlede differentierede restitutioner, herunder betingelsen i forordningens artikel 17, stk. 3,

hvorfor restitutionen er blevet endeligt udbetalt, uden at den pågældende medlemsstats kompetente myndigheder har fundet det nødvendigt at kræve forudgående fremlæggelse af yderligere beviser for, at varerne faktisk er blevet bragt på markedet i importlandet (jf. forordningens artikel 5, stk. 1, litra a), fjerde afsnit). For det andet kan den pågældende medlemsstat — som det er præciseret i denne doms præmis 32 — ikke kræve tilbagebetaling af endeligt udbetalte restitutioner, medmindre der føres bevis for misbrug fra eksportørens side.

37 Den græske regering har i samme retning som den nederlandske regering understreget, at den omstændighed, at betingelsen om overgang til frit forbrug i importlandet ikke er blevet opfyldt i hovedsagen, medfører, at tilbagesøgningen af den differentierede restitution, som er blevet udbetalt uretmæssigt, kan gennemføres på grundlag af bestemmelserne i forordning nr. 2988/95, uden at det er nødvendigt at føre bevis for misbrug fra eksportørens side. Dette argument kan ikke tages til følge, idet der må føres bevis for misbrug fra eksportørens side, for at der kan ske tilbagesøgning af de differentierede restitutioner, som er blevet udbetalt uretmæssigt, for de i hovedsagen omhandlede transaktioner, som angår perioden mellem 1988 og 1994, således som det fremgår af denne doms præmis 32. Følgelig kan begrebet uregelmæssighed i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 1 i forordning nr. 2988/95, ikke tages i betragtning i denne forbindelse.

38 Herefter skal første spørgsmål besvares med, at der skal fremlægges bevis for misbrug fra eksportørens side i henhold til de nationale bevisregler for at det i forbindelse med en tilbagekaldelse og tilbagesøgning af en differentieret eksportrestitution, som er endeligt udbetalt på grundlag af forordning nr. 3665/87, kan konstateres, at de pågældende restitutionsbeløb er udbetalt med urette.

Om det andet spørgsmål

39 Da det første spørgsmål er blevet besvaret bekræftende, er det ikke nødvendigt at besvare andet spørgsmål.

Om det tredje spørgsmål

40 Med det tredje spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, hvilke kriterier der skal lægges til grund ved en vurdering af, hvorvidt en uregelmæssighed skal betragtes som vedvarende eller gentagen i den forstand, hvori udtrykkene er anvendt i artikel 3, stk. 1, andet afsnit, i forordning nr. 2988/95. Retten rejser særligt spørgsmålet i forbindelse med en situation, hvor uregelmæssigheden vedrører en relativ lille del af de transaktioner, der har fundet sted i en bestemt periode, og altid vedrører forskellige partier.

41 Som generaladvokaten har understreget i punkt 82 i forslaget til afgørelse, er uregelmæssigheder vedvarende eller gentagne som omhandlet i artikel 3, stk. 1, andet afsnit, i forordning nr. 2988/95, hvis de er foretaget af en fællesskabsoperatør, som drager økonomiske fordele af en række indbyrdes lignende transaktioner, som tilsidesætter den samme fællesskabsbestemmelse.

42 Det er i denne forbindelse uden betydning, om uregelmæssigheden — som i nærværende sag — vedrører en relativ lille del af de transaktioner, der har fundet sted i en bestemt periode, og at de transaktioner, hvorved der er konstateret en uregelmæssighed, i alle tilfælde vedrører forskellige varepartier. Sådanne omstændigheder kan således ikke være afgørende ved konstateringen af vedvarende eller gentagne uregelmæssigheder, da operatørerne ellers kunne søge at omgå artikel 3, stk. 1, andet afsnit, i forordning nr. 2988/95 ved at lave en kunstig opdeling af deres transaktioner.

43 Det tilkommer den forelæggende ret at foretage prøvelse af, hvorvidt der i hovedsagen foreligger faktiske omstændigheder, der udgør vedvarende eller gentagne uregelmæssigheder, hvilket skal ske i henhold til de nationale bevisregler, hvorved anvendelsen af national ret imidlertid ikke må begrænse fællesskabsrettens rækkevidde og virkning.

44 Herefter skal tredje spørgsmål besvares med, at i henhold til artikel 3, stk. 1, andet afsnit, i forordning nr. 2988/95 er uregelmæssigheder vedvarende eller gentagne, hvis de er foretaget af en fællesskabsoperatør, som drager økonomiske fordele af en række indbyrdes lignende transaktioner, som tilsidesætter den samme fællesskabsbestemmelse. Det er i denne forbindelse uden betydning, om uregelmæssigheden vedrører en relativ lille del af de transaktioner, der har fundet sted i en bestemt periode, og at de transaktioner, hvorved der er konstateret en uregelmæssighed, i alle tilfælde vedrører forskellige varepartier.

Sagens omkostninger

45 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelser af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Første Afdeling) for ret:

1) **Der skal fremlægges bevis for misbrug fra eksportørens side i henhold til de nationale bevisregler for at det i forbindelse med en tilbagekaldelse og tilbagesøgning af differentieret eksportrestitution, som er endeligt udbetalt på grundlag af Kommissionens forordning (EØF) nr. 3665/87 af 27. november 1987 om fælles gennemførelsesbestemmelser for eksportrestitutioner for landbrugsprodukter, kan konstateres, at de pågældende restitutionsbeløb er udbetalt med urette.**

2) **I henhold til artikel 3, stk. 1, andet afsnit, i Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 2988/95 af 18. december 1995 om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser er uregelmæssigheder vedvarende eller gentagne, hvis de er foretaget af en fællesskabsoperatør, som drager økonomiske fordele af en række indbyrdes lignende transaktioner, som tilsidesætter den samme fællesskabsbestemmelse. Det er i denne forbindelse uden betydning, om uregelmæssigheden vedrører en relativ lille del af de transaktioner, der har fundet sted i en bestemt periode, og at de transaktioner, hvorved der er konstateret en uregelmæssighed, i alle tilfælde vedrører forskellige varepartier.**

Underskrifter